

[A. M. Hansen.]

Mindretallets berettigede Krav, vil hurtigt faa sin Dom og selv komme i Mindretal. Det har vi et ikke fjerntliggende Eksempel paa i Valget 1929.

Der hævdes fra konservativ Side, at under et Etkammersystem er der ingen Hemninger mod alt for voldsomme Omvæltninger eller alt for pludselige Forandringer. Heroverfor har vi altid peget paa en fornuftig Anvendelse af Folkeafstemninger. Derfor kan jeg ogsaa paa dette Punkt give Tilslutning til Lovforslaget. Vi vil fra vort Partis Side gaa ind i Forhandlingen om Folkeafstemningsprincippet som et Led i vor Forfatning.

Endelig skal jeg om Valgretsalders Nedsættelse sige: Vort Synspunkt har altid været, at Valgretten bør indtræde ved Fuldmyndighedsalderen, og det vil ogsaa være vort Standpunkt i de kommende Forhandlinger. Ikke mindst i Tider som dem, vi lever i, hvor den unge Slægts Fremtidsmuligheder tegner sig mørkt, maa vi være lydhøre over for Ungdommens Krav om Ret til at faa Indflydelse paa Lovgivningen. Det er mit Partis Opfattelse, at vi bør tage Ungdommen med ind i det politiske Ansvar ved at give den Medbestemmelsesret. Jeg nærer ingen Ængstelse for at sætte Valgretten ned til de 21 Aar, for jeg tror paa, at hos den sunde Ungdom — og den udgør jo det store Flertal af Ungdommen — vil Ansvarsfølelsen vokse med Indflydelsen.

Min Taletid er omme, og jeg skal da endnu kun sige, at det vilde være lykkeligt, om vi i denne Sag kunde forene alle gode Kræfter om at give Danmark en Forfatning, i Kraft af hvilken det danske Folk kunde sikre sig de folkelige, politiske og økonomiske Fremskridt, som er Forudsætningen for, at Danmark fortsat kan hævde sin Plads i de velstyrede Staters Række. Jeg slutter derfor med at udtale det Haab, at der i Rigsdagen som ude i Befolkningen vil være en stærk og levende Fællesvilje til Samarbejde om den Forfatningsændring, som Tiden og Udviklingen kræver. Jeg anbefaler en hurtig og velvillig Behandling af det foreliggende Lovforslag, saa at Arbejdet snarest kan komme i Gang.

Valdemar Thomsen: I sin Forelæggelsestale vedrørende dette Lovforslag ud-

talte den højtærede Statsminister, at Regeringen for at afværge en bestandig Strid om Forfatningsspørgsmaalet har ment det rimeligt at indbyde alle politiske Anskuelser til en Forhandling om Sagen. Det lød alt sammen meget kønt, men mærkeligt og inkonsekvent kan det se ud, naar der, trods denne velvillige Udtalelse, i Forslagets § 1 bestemmes, at Kommissionen skal bestaa af 3 Ministre og 16 andre Medlemmer, valgte efter de i Grundlovens § 49 fastsatte Regler. Resultatet bliver, at de Anskuelser, som er Regeringens, vil faa ikke mindre, saa vidt jeg kan se, end 12 Repræsentanter i Kommissionen, hvorimod de mindre Partier, der tilsammen har lige saa mange Vælgere bag sig som et af de saakaldte store Partier, overhovedet ingen Medindflydelse faar paa disse vigtige Forhandlinger.

Mig forekommer det højest urimeligt, at en Regering og Partier, der tidlig og silde fremhæver Tallene fra Folketingsvalgene som dem, der virkelig giver Udtryk for Befolkningens Anskuelser, i et Spørgsmaal som dette ikke tager det mindste Hensyn til Valgdagens Resultater, ikke selv viser den mindste Respekt for Folkets Vilje, den Respekt, som de ellers altid har beskyldt andre for at savne. Jeg gad for øvrigt vide, hvad man i Eftertiden vil tænke om demokratiske Partier, der, som Tanken nu er, for en stor Del overlader en saa vigtig Overvejelse til Medlemmer af Landstinget, af det Ting, som de officielt betegner som skadeligt og overflødigt, samtidig med at de som paavist fuldstændig ignorerer talstærke Kredse i Befolkningen.

Den Omstændighed, at f. Eks. Det frie Folkeparti ikke allerede talmæssigt er paa Højde med de gamle Partier, skyldes til Dels, at vi ikke som disse har en udbredt Presse til at støtte os. At man her maaske opfatter en saadan Paastand som Overvurdering, det rører mig ikke det mindste. Kendsgerninger er nemlig haarde Krabater, og jeg ved bestemt, at vore Anskuelser deles af saa at sige hele det arbejdende Landbrug. Derom var de tusinde Mejerirepræsentanters enstemmige Beslutning paa Odense-Mødet i Fjor et uomtvisteligt Vidnesbyrd, og derom var for øvrigt ogsaa den Enighed, der kom til Udtryk for kort Tid siden her i København gennem en